

Kan günahı bağışlatır.  
(İbraniler 9:11-28)

Tanrı sevgidir. Sevgi sözcüğü erkek ve kadın arasında da kullanılır, bir şeyi beğendiği zaman da kullanılır. Her şeyden daha çok Annebaba ve çocuklarının arasındaki sevgi Tanrı'nın sevgisini en iyice gösteren bir modeldir. Annebaba çocuklarını koşulsuz sever. Birçok kadın gençken büyük isteği vardır. Ve bunu gerçekleştirmeye çalışır. Ama evlenip çocuk doğurunca artık çocukları için kendisini feda eder. Çocuk ne kadar yaramazlık yaparsa da annesinin sevgisi değişmez. Bazı insanlar evlenip çocuk sahibi olduktan sonra ancak kendi annesini anlar. Böylece annesinin sevgisi tek taraflıdır. Tanrı da bizi böyle sever.

Mesih inanlısı derken hem Tanrı'nın sevgisini almış hemde sürekli alacak kişidir. Bazı insan 'Tanrı beni seviyorsa niçin bana bakmıyor?' diye şikâyet eder. Tanrı sabırlıdır ama Tanrı'ya şikâyet etmek kendisi için yararlı değildir. Ruhumuzun Tanrı sevgisini bol bol alması sanki buğdayın olgunlaşmasına benzer. Ama biri Tanrı'nın sevgisini alamazsa saman gibi olacaktır. Her şey kendi istediği gibi olmazsa da Tanrı'nın sevgisini kabul etmek lazımdır.

Tanrı'nın sevgisini alanlar o sevgiyle başkaları sever. Bazı insanlar "Bizim kilisede sevgi yok!" diye şikâyet ederler. Ama öyle demeden önce düşünmesi gereken bir şey vardır. Kilise derken kimdir? Öyle şikâyet eden kişi kilisenin üyesi değil midir? Rab 'Benim buyruğum şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin' (Yuhanna 15:12) diye söyledi. Tanrı'nın sevgisini tecrübe edenler ancak başka insanları severler. Biri Tanrı'nın sevgisini gösteremiyorsa bunun nedeni Tanrı'nın sevgisini almadığı içindir. Başkaları sevmek kolay değil. Çocukları yetiştiren anne ne kadar zorluk çeker ne kadar yorulur? Ama anneler vazgeçmeden çocuklarını sever. Böylece Tanrı bizi sever. Dolayısıyla biz de O'nun gibi komşularımızı sevmeliyiz.

Tanrı insanlığa acıdı. Biricik Oğlu'nu gönderdi böylece insanlığı ne kadar sevdiğini gösterdi. Tanrı insanların o sevgiyi kabul etmelerini ister. Biz sanki boş inanca inananlar gibi kendi arzumuzu doyurmaya çalışmamalıyız, Tanrı'nın sevgisini kabul etmeliyiz.

Tanrı'nın gönderdiği İsa Mesih ne iş yaptı? İsrail uzun zamandır Tanrı'nın vahyine göre koyunları kesip kanını döktürerek bağışlandı. Ama bu sadece bir yıldır geçerli olduğu için her yıl tekrar tekrar koyun kesiyordu. Bu Tanrı'nın kuzusu olan İsa Mesih'in kanının dökülmesini simgeleyen bir önbelirtisiydi. Ama Hayvanın kanı insanın günahını bağışlatamadığı için Tanrı günahsız olan kendi Oğlu'nu dünyaya gönderip öldürülmesini sağladı.

Mesih inanlısı Tanrı'ya Baba der. Bu iman nereden gelmiş? İsa çarmıhta ölmesiyle insanın günahını akladı. Yani günahımızın ücretini O ödedi. Günahın ücreti ölümdür. İnsanın canı günahından dolayı cehennemde sonsuz ceza almak zorundaydı. Ama İsa kanını dökerek ölmesiyle günahımızın ücretini ödedi.

Levililer 17:11 “Canlılara yaşam veren kandır. Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır” dedi. Para ve malın şekli farklı ama para öderseniz mal alabilirsiniz. Aynı şekilde insanın ruhu yaşamını yitirmişti ama Tanrı kendi kanıyla ölmüş olan insanın ruhunu satın aldı. Söz beden olmuş İsa'nın çarmıhta ölmesi sonsuz ceza almasıdır. Ama O günahkâr değildi. Günahından ölmüş olan insanın ruhunu kendi kanıyla satın almak için günahsız olan İsa günahkâr gibi ceza aldı.

İsa Mesih çarmıhta ölmeden önce insanın kimliği günahkârdı. Günahkâr derken genelde ahlaksız kişi oluyor. Ama Tanrı'nın görüş açısında günahkâr demek Tanrı'yı tanımayan kişi, yani ruhunda Tanrı bulunmayan kişi demektir (Yuhanna 14:20). Günahkâr gelecekte cehennemde sonsuz ceza almak zorundadır. Biz geçmişte günahkârdık ama İsa'ya inanarak İsa'nın adına sahip olduk. Bu ad bizi Tanrı'nın çocukları yaptı. Ve Tanrı'ya Baba diye çağırma hakkını verdi (Yuhanna 1:12). İsa'ya inananlar artık günahkâr değil Tanrı'nın çocuğudur. Günahkâr Tanrı'nın çocuğu olamaz. Tanrı insanlığın günahını üstlendi, ve Tanrı'nın sevgisini kabul edenleri akladı, ve aklanmış olanları Tanrı'nın çocukları yaptı.

Dolayısıyla Tanrı'ya Baba diye çağırınlar artık günahkâr değil. Bazı insan dua etmek için her diz çöktüğünde Tanrı'nın yasasını yerine getiremediğini düşünerek suçlu hissederek “Ben günahkâрім” diye itiraf eder. Ama vaftiz olup İsa'yla birleşmiş olan kişi artık günahkâr değildir. İncil'in hiçbir yerde vaftiz olmuş bir kutsalın “Ben günahkâрім” diye ikrar ettiğini bulamazsınız. Tabii ki kendi yaptıklarından pişmanlık duyarak “Ben günahkâрім” diyebilir ama Tanrı'nın lütfünü kabul etmeyerek “ben günahkâрім” derse bu büyük problemdir.

İbraniler 10:26-27 şöyle dedi: “Gerçeęi öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli beklenişı ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır” Burada bile bile günah işlemek demek İsa Mesih'e iman etmeden önceki ‘günahkâr’ denen kimliğe dönmek anlamına gelir. Tanrı'nın sevgisini ihmal ederek tekrar Tanrı'yla alakasız düşman olmuş insan için artık bağışlanma fırsatı yoktur. Bu nedenle biz başlangıçtaki sevgimizi tamamen kaybetmemek için hemen Rab'be dönmeliyiz.

Romalılar 7:22-25 şöyle dedi: “İç varlığımda Tanrı'nın Yasası'ndan zevk alıyorum. Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor. Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden

beni kim kurtaracak? Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun! Sonuç olarak ben aklımla Tanrı'nın Yasası'na, ama benliğimle günahın yasasına kulluk ediyorum.” Ruh ve bedenin savaşı hayatımız boyunca sürekli olacaktır. Ama yine de cesaretimizi yitirmiyoruz. Çünkü bizde Tanrı'nın lütfü vardır.

Kendi planları gerçekleşmeyince ‘acaba Tanrı günahımdan dolayı beni terk etmiş mi?’ diye düşünmemek lazım. Bile bile günah işlemek budur. Biz günahkârdık ama Tanrı'nın Oğlu'nun kanıyla Tanrı'nın çocukları olduk. Kızıl denizi geçtikten sonra hâlâ Mısır'daki yaşamı özlemiş olanlar hepsi çölde mahvoldular. İsa'nın kanıyla Tanrı'nın çocukları olduysak bile bile günah işlememeliyiz. Tanrı Babamız olduğunu kabul etmeliyiz.

İsa sadece günahımızı değil hastalığımızı da üstlendi. 1.Petrus 2:24 “O'nun yaralarıyla şifa buldunuz” diye söyledi. Artık bizim yapmamız gereken bir şey vardır. Rab'bin sözüne itaat ederek kalkıp kendi yatağını toplamış felçli bir adam gibi ‘hastayım’ diye düşünmeden hareket etmeliyiz. Rab ‘günahın bağışlandı yatağını toplayıp evine git!’ dediğinde ‘Ben felçliyim. yapamam’ dememek lazım. Rab kamçılanarak hastalığımızı üstlendiğine inanıyorsak şimdi hissettiğimiz ağrı ne kadar büyük olsada kalkıp yatağımızı toplamamız lazım.

Bir gün Felçli bir adam toplantımıza katıldı. O hiç hareket edemiyordu. Ben “İsa kamçılandığı için artık siz şifa buldunuz. Şimdi kendi kendinize kalkıp yürümeniz lazım” dedim. O toplantı bitinceye kadar hâlâ kalkamadı ama İsa kendi hastalığını üstlendiğini sürekli ısrar etti. Daha sonra o beni kendi evlilik törenine davet etti. Töreninde “Damat geliyor!” denen yöneticinin sesiyle birlikte damat salonun içine girince farkında olmadan ben ağladım. Çünkü Kötürümdü ama artık kendi kendine yürüyordu.

Çağın ilahi insanların zihinlerini kör edip Tanrı'nın öz görünümü olan İsa'nın beden olarak gelip kamçılanarak çarmıhta ölmesinin ne anlama geldiğini bilmesini engeller. Bu nedenler insanlar İsa'ya inandıktan sonra da hâlâ sıkıntı çekiyorlar. İsa'ya inananlar ne günahkârdır nede hastadır. Dolayısıyla artık kalkıp yürümemiz lazım.

İsa çarmıha gerilmeden önce son olarak öğrencileriyle birlikte akşam yemeğini yiyerek söylediği söz vardır. “Kanımı iç!” Bu Rab'bin öğrencilerine bırakmış olduğu en son mesajıydı. Biz buna inanmamız lazımdır. 1.Korintililer 11:25'te şöyle yazılmıştır: “Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın.” Mesih inanlısı Rab'bin buyruğuna göre Rab'bin sofrasını kutlar. Bazı insanlar Rab'bin sofrasında kullanılan şarap dua aracılığıyla İsa'nın kanına dönüşeceğini söylerler ama bu doğru değil. Rab bizim için kanını döktüğünü anmak için şarabı içiyoruz.

Biz o mesaja itaat ederek Rab'bin kanını içenleriz. Biz dini törenle kurtulmadık. Gökten gelmiş olan o değerli kanla kurtulduk. O kanı içmiş olan bizler artık ne günahkârız nede hastayız. Tanrı'nın çocukları olduk. Artık Baba

Tanrı'ya hizmet etmeliyiz.

1.Korintiler 11:26 “Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedden her içtiğinizde, Rab`bin gelişine dek Rab`bin ölümünü ilan etmiş olursunuz” dedi. İsa'nın kanını anan insan Rab`bin ölümünü O'nun gelişine dek ilan etmelidir. Bütün insanlık İsa'nın kanıyla kurtulabilir. Bu yüzden O'nun kanını içmiş olanlar O'nun kanının mesajını duyurmalıdır. Bazı insanlar “müjdeliyorum ama insanlar işitmiyorlar” derler. Bir atasözü şöyle der: “On kere baltayla vurup düşmeyen ağaç yoktur.” Başkasını müjdelemek isteyen şu ayeti hatırlamalıdır: “arkadaşlık gereği kalkıp ona istediğini vermese bile, adamın yüzüzlüğünden ötürü kalkar, ihtiyacı neyse ona verir” (Luka 11:8). Bir aslan bir kuzu kaçırınca peşinden gidip kuzuyu ağzından kurtarmış olan Davut gibi bütün yüreğiyle, bütün canıyla, bütün aklıyla ve bütün gücüyle can kurtarmaya çalışırsa Rab birlikte çalışacaktır. Biz İsa'nın kanını içmiş olanlarız. Dolayısıyla Rab`bin gelişine dek “İsa'nın kanını için! O kanda yaşam var. O yaşam sizi yaşatacak” diye Rab`bin kan mesajını duyurmalıyız.

20140907 SMONE